

איש לקחתו ממנה. רק כאשר על-תה על דוכן העדים שאל השופט, אליהו וינוגרד, אם תסכים להעיד ביר את בנה לאחותה למשך ה-עדות. היא עשתה זאת.

סניגורה, שימחה זיו, לא היה צריך אסילו לשאול אותה שאלה אחת. הנאשמת החכמה לא שכחה לספר שום דבר העשוי לעזור לה. היא הגוימה בתנופה לשופטים ולא נהגה בגאווה. היא מצאה בדיוק את שביל-ההובא של חרטה כנה ואימהות קורנת. אך היא לא הסתפקה בעדותה מעל דוכן-העדים. דרך סניגורה העבירה לשופטים

עצמי מרגשות. לא רציתי שיברוך-לב אבל קרה לי נס — התאהבתי. לא הייתי צריכה לשחק את הקשר הזה, את הבלתי-פגיעה. יכולתי להיות אני, אדם אהב ונאהב.

אולי לכם, האנשים הרגילים לקבל הכל בצורה טיבעית, נראה הדבר פשוט. אולם לי, לאורית, ש-נאלצה לחיות עם הנכות, נראה הדבר כנס. לא נזקקתי יותר ל-סמים. הבחור שאהבתי, הרצל אבי-טן, מילא את כל חיי. לא היה לי צורך להשתמש בחומרים שיכיי או אותי לאשליה של מאושרות. הפכתי להיות מאושרת באמת. רציי

15 שנות-מאסר. המכה הייתה חזקה וכואבת. אני בטוחה שהוא לא שרד את הבנק. הוא היה איתי ועם אבי ז'ל. אבי ז'ל היה אדם הגון. הוא העיד בשבועה בבית-הדין שפסטיס כי הרצל היה איתו ואיתי. עדותו לא התקבלה. השופטים האמינו לעד המדינה.

הרצל נשפט ל-15 שנה. אבי נפטר לאחר זמן קצר. מישפט זה השפיע מאוד על אבי, ואחריו הוא הפך ממורמר, רגיש ועצבני, עד שמת מהתקף-לב.

בבתי-אחת איבדתי את שני ה-

ב-1981 ברח הרצל מבית-הסוהר. בשימחה הצטרפתי אליו לבריחה. האמנתי, כי כשהוא בחוץ ישמעו אותו. כל מה שביקש היה מישפט חוזר. הוא הסכים להסגיר עצמו בתנאי שיערכו לו מישפט חוזר, אולם הם נלחמו בו באמצעי-התיקשורת. פירסמו שברח, אדם אלים, "אסיר מסוכן" ועוד...

הבנתי שבדרך זו הוא לעולם לא יצליח, ורק אם יברח יציל עצמו. הייתי מוכנה לעשות בשב-ליו הכל. לא יכולתי לסבול יותר את הציפיה והסבל. החיים של שנינו הפכו גיהנום.

בכל מקומות המסתור לא הר-גשנו בנוח. הרצל הפך לפרנואיד. היה מוכן שהמיסטר תפרוץ בכל רגע לדירה ותהרוג את שנינו. העיתונות לחצה ופירסמה כתבות שונות. המישטר היה על עיקר-ביתנו כל הזמן, ואני הרגשתי ש-אני יוצאת מדעתי. או באו ה-חב-

הרצל אבי ישראל. הוא ברח מהכלא אחרי שנדון ל-15 שנות מאסר על שוד בליל ברמת-אביב. אחרי שבוע שוד קריאור ברמת-גן, היה לו די כסף לעזור את ישראל. מחזור על-ידי שוטרים לבושים בגדים אזרחיים ל-טן, מוזקו.

אבא חוזר הביתה

מיסמך ארוך, כתוב בכתב-יד מסר דר ונקי, שבו היה סיכום מלא של חיי הצעירים הצרות שעברו עליה ב-21 שנים אלה.

והרי מיכתבה של אורית ארביב:

שופטים נכבדים, אני אורית ארביב, נאשמת בשוד קרן-אור ועומדת היום בפני גזר-דין. לפני שיישמע גזר-הדין ר-לפני דברי התביעה והסניגורה, הייתי רוצה להביא בפניכם את סיפורי-חיי בקצרה.

מאז ילדותי רדפו אותי הצרות. בגיל 3 גילו גידול ממאיר בעיני, הוציאו את עיני השמאלית. נשאיתי עם מום כולט בפני. מארע זה הטביע את חותמו על כל חיי בצורה חריפה ועקומה. הפכתי לילדה פגיעה, וכדי לכסות על רגשי-הנחיתות שלי הפכתי אלימה ואגרסיבית. לא קשרתי קשרים חברתיים, לא היו לי חברים וחברות. תמיד בודדה עם סבלי ועם מופי הכולט. פעמים רבות חשבתי על התאבדות. חשבתי ל-ים את חיי בלי להמשיך לסבול. למעשה, סבלתי מעצמי ובהכרח מהחברה סביבי.

בגיל 14 התחלתי להשתמש ב-סמים. לא התחלתי עם סמים קלים, התחלתי עם הסמים הקשים. הייתי מוויקה לעצמי מתוך גומה שיש תית למות, שאולי וריקה זו תהרוג אותי סופית ללא כאבים וכלי סבל. שנה שלמה השתמשתי בסמים, ואז יום אחד, אני זוכרת אסילו איה, התגלגלתי לשדירה במקום מגוריי, מצא אותי בחור מעולפת סמים ושותתת-דם. הוא לקח אר-תי לבית-הוריי ובאמצעים שונים גרם לי להקיא את הסמים מקירבי. זו הייתה הפעם הראשונה ש-מישהו שם לב אלי, שאיכפת היה לו ממני. הפכתי לחיות חברתו. הוא היה אסיר משוחרר, לדבר לא הייתה משמעות לגבוי, מלבד אהבתו. מעולם לא אהבתי את הייתי נאהבת. תמיד חסמתי את

מיכתב לשופטים

למרות שאורית עתה על דוכן העדים וסיפרה את כל סיפורה משם, העדיפה גם למסור להם מיכתב. שבו פירטה במילים מרגשות

תו לעזור לו לצאת מדרך הפשע, לגמול לו כנגמלו. להשכיח את יצער השנים האהובות שלו עלי-ידי אהבה, ואמנם, הרצל השתחרר מבית-הכלא, בנה חוות-סוסים ו-התחלנו לחיות את חיינו בלי כל הפרעה.

"הפכו אותי לסקופ"

רציתי לקח אותי הרצל ל-חוף-לארץ. טיילנו, בילינו ואהבנו. ידעתי שהאוסר גדול מדי ורב מדי. חששתי מפיליה מפסגות האוסר. אבל הנפילה הייתה קשה מדי ואכזרית. ימים ספורים אחרי שחורנו מחוף-לארץ, נאשם הרצל בשוד בליל ברמת-אביב ונשפט

ריים, שהחליטו לעזור לי להבריח אותו, ואני מתוך אהבה הלכתי אחר ריהם. ידעתי שצריך להשיג כסף לבריחה לחו"ל, ידעתי שכסף זה יבוא באמצעים לא כשרים, אבל האהבה הייתה חזקה מההיגיון. ביצעתי פשע בלי ידיעתו, וסי-בכתי אותו מתוך רצון לעזור לו. לא רציתי את הכסף כדי להת-עשר, רציתי רק לעזור לו ל-רוח.

כשבוצע השוד הייתי בהריון. לא גיליתי להרצל את זה, ידעתי שאם אספר לו הוא ישלח אותי הביתה ולא יסכן אותי בבריחתו. השוד נעשה במפתיע. לא ידעתי

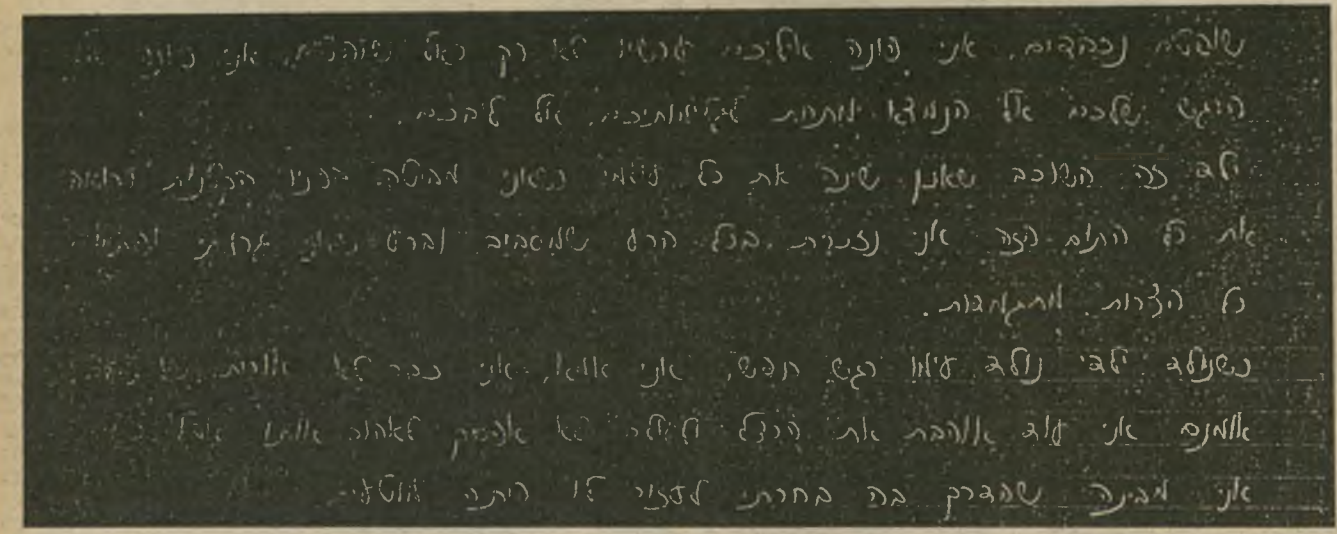
אני פונה אל הרגש שלכם הנמצא מתחת לגלגלומיכם, אל ליבכם. ילד זה, השוכב שאנן, שינה את כל חיי. כשאני מביטה בפניו הקטנות ורואה את כל התום הזה, אני נזכרת ככל הרע שמסכיב, כי רע שאני גרמתי, ופיתאום כל הצרות מתגמדות.

ליבני

כ שזנוד ידדי, נולד אתו רגש חדש. אני אמא, אני כבר לא אורית של פעם. אמנם אני עוד אהבת את הרצל ול-עולם לא אפסיק לאהוב אותו. אבל כיום אני מבינה שהדרך שבחרתי לעזור לו הייתה מושעת. אני מודעת לפשעיי ומוכנה ל-קבל עלי את הדין. בדבר אחד אני בטוחה — שאחרי שאשלם את

מעולם לא אהבתי ולא הייתי נאהבת, אבל קרה לי נס והתאהבתי ויכולתי להיות אני...

חובי לחברה ולמצפוני, לא אחזור יותר על הטעויות שלי. כיום יש לי בשביל מי לחיות. יש לי יל-די שלי. לעולם לא אוכל לעשות מעשים שיפגעו בי ובילדי בצור רה ישרה או עקיפה. בן זה מחי זק אותי. דרך עיניו אני רואה את האור ואת האושר. דרכי אי-נה שחורה ומייאשת כמו בעבר, ולכן אני פונה אל רחמיכם ואל מצפונכם. אני יודעת שפשעתי ו-אני יודעת שמגיע לי עונש. אבל אנא, אני מתחננת, לא על עצמי אני מתחננת, על ילדי. אל תתנו לו לסבול כמו שאני סבלתי. אני מוכנה מבחינה נפשית ל-

את תולדות-חיי. בכתב רהוט ובעברית מצויינת היא מספרת על ילדותה, מומה, ועל אהבתה הגדולה להרצל אביטן. שיאו של המיכתב הוא באהבתה לתנוק שלה, אשר שונה את חיייה. היא מבקשת את רחמי השופטים.

מה הם זוממים, וכשהבנתי מה קורה נמלטתי למכונת. אני מחד-פשת הצטדקותיו לשוד. הוא נעשה ואני מודעת לחומרת מעשי. הרצל ברח לחו"ל ואני נע-צריתי. הייתי בחודש השלישי ל-הריוני. את כל מכאובי-ההריון עברתי בבית-הסוהר, ולבסוף גם ילדתי את בני בבית-הסוהר. נולד לי בן, נולד לי ילד, שלי ושל הרצל. ילד זה שינה לי את כל עולמי. כשאני כותבת את המיכ-תב שוכב ילד זה במיטתו, ישן, שלי וגינות בחיתוליו, בעוד אני מתוחה לקראת המישפט. הוא ישן ואינו מבין את ייסורי, את המתח שבו אני נמצאת. שקוע בתוך חלר מותו ישן לו בני. שופטים נכבדים, אני פונה אלי-כם עכשיו לא רק כאל שופטים.

בכבוד רב, אורית ארביב